

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

således at man kan nedsætte billetpriserne i forbindelse med faste teaterabonnementer. Også dette foreslår man nu ophævet mindre end et år efter, at vi har vedtaget lovændringer, der specielt sigter på at forbedre og udbygge dette publikumsarbejde.

Når man læser forslaget, ser det for mig ud, som om forslagsstillerne mener, at dansk teaterliv ville fortsætte næsten uanfægtet, selv om staten hørte op med at yde tilskud til teatrene, men denne antagelse er helt forkert. Uden støtte fra det offentlige vil så godt som al teaterdrift ophøre; omkostningerne ved teaterdrift er i dag så store, at man umuligt kan få samtlige udgifter dækket alene ved billetindtægterne. Jeg vil sige til sidst, at det er en udvikling, som ikke blot gælder i Danmark. Vi ser også fra udlandet, at hvis teatervirksomhed skal kunne gennemføres på den måde, vi ønsker det, så må der støtte fra det offentlige til.

Jeg har ikke flere bemærkninger, men må også afvise dette lovforslag.

Robert Pedersen (S):

Socialdemokratiet har ingen sympati for disse 5 lovforslag, som vi tillige finder sjuskede og ufuldstændigt gennemarbejdet, dårligt gennemtænkt og byggende på urigtige postulater.

Jeg kan lige tage kunstfonden først. Der har vi allerede ved bearbejdelsen af lovforslaget i udvalget konstateret, at der ikke er flertal for de tanker, retsforbundet lægger frem. Derfor skal jeg ikke bidrage til det almindelige tidsspilde, men kun sige, at vort parti selvfølgelig overholder forretningsordenen og ikke vil nægte at debattere lovforslaget i udvalget.

At lovforslagene er sjuskede, fremgår af mange ting. Når man som hovedformål med et sæt af lovforslag sigter imod at spare på de offentlige finanser, så skyldte man dog de medlemmer, som skal arbejde med det i grupperne, at man kom med oplysninger om, hvor store besparelserne ville være. Det har man ikke gjort. Jeg kan af hensyn til de andre ordførere sige, at ved nedlæggelse af orkestre uden for hovedstaden ville der blive sparet 10 mill. kr., ved nedlæggelse af landsdelsorkestret for Sjælland 2 mill. kr., film-instituttet 4 mill. kr., hvorimod der ingen mulighed er for at sige, hvor stor beløbsram-

men vedrørende lovforslaget om teatervirksomhed ville blive, al den stund det ikke fremgår af forslaget, om alle udgifterne under finanslovens § 21. 5.02. vil falde bort.

At lovforslagene ikke er gennemtænkt, kan man se af mange ting. Det bliver i alle lovforslagene fremhævet, at der er ting, vi ikke kan have med. Derfor bør disse love også ophæves. Man siger om kunstnerstøtten, at vi ikke kan støtte sceneinstruktører, skuespillere og arkitekter. Hvorfor skal kunstnerne så have penge? Argumentet kunne man jo lige så godt vende den anden vej, hvis holdningen var den, at her støtter man noget godt, og sige, at så burde vi udstrække støtten til andre former for kunstarter. Man siger, der ikke kan gives støtte efter loven til pop og til jazz og til moderne musik; hvorfor skal den klassiske musik så have støtte?

Endelig siger man vedrørende teaterloven, at der ikke gives støtte til cirkus, til revyer, til biografer. Her kan man for det første henvise til, at biografernes forhold lovgives der om i en helt anden lov, at revyerne kan få støtte, og at der har været forslag fremme til bearbejdelse i kulturudvalget om også at sikre den kunstform, der hedder cirkus, ved at give den støtte. Man vender altså op og ned på det, og det har man da sådan set lov til at gøre, men det er, ligesom om retsforbundet finder en undskyldning for at ville fjerne disse støttemuligheder ved at sige: ja men vi kan jo alligevel ikke udstrække støtten til alle.

Så begrundes forslagene også med et ofte gentaget postulat i politiske debatter, nemlig at statspenge er forpligtende penge. Skal det sige, at når der fra det offentliges side gives tilskud til noget, så står der bagved en eller anden usynlig mand eller en skygge og siger: der er de og de forpligtelser behæftet med modtagelsen af disse penge. Må jeg spørge, hvor hr. Ib Christensen har det fra. Jeg har mit udspring i en branche, der sådan set har lidt med det at gøre, højskolen, hvor de gode gamle liberalistiske forstandere i mange, mange år sagde: vi vil ikke tage imod statspenge, vi vil ikke risikere, at man kommer fra et ministerium og fra en kreds af politikere og dirigerer, hvad vi skal sige på vore talerstole, hvordan vi skal undervise, hvordan vi skal tilrettelægge det hele. Men alle har accepteret det, og alle siger i